

10'

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΔΩΝ



ΑΠΟ Τ' ΑΠΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΣΑΡΑΣ ΜΠΕΡΝΑΡ

ήσους, έννοιασα ξαφνικά την καρδιά μου να σκοταδεύεται... Μια άπεριγρήγη άπελπίσια μ' έκαμψιντε άμεσως, ή όποια μ' έβλεπε έπι τρεβές όλόκληρες ήμέρες στην καρτίνα μου, χωρίς έντομα-ταξή να βγώ

ΕΓΓΑΜΕ στο προηγούμενο φύλλο τους θάμαθ όσους, τους όποιους έσημίσησε ή Σάρα Μπερνάρ κατά την περιόδια της στη Λα νί α. Κατόπιν ξεαναγύρησε στη Γαλλία να έλκετα από λίγο χαρό έφινγε για ή μεγάλη της περιόδια στην Άμερική. Συνέχισιντε τα ε' Απομνημονεύματά της από τη στιγμή που επιβίβαστε στο ύπεροκεάνειο, τό όποιο πρόξενται να την μεταφέρη στό Νέο Κόσμο.

Τό ύπεροκεάνειο που θα με μετέφερε στις 'Ηνωμένες Πολιτείες —γράφη ή Σάρα Μπερνάρ— όνομαζόταν ε' Αμερική και ήταν ένα πόδιο καταρριμένο. "Αν λάβαινε κανείς εν' όψη τον πόδιο άτυχηματιό εδαν σμιθεί σ' αυτό κατά τά διάφορα ταξείδια του, θα νόμιζε ότι τό κατοικωσαν κωλοπόδι άνεύματα. Μια φορά είχε άποκλειστεί μέσ' στους πάργους να είχε μεσοβουλιάξει. Μια άλλη φορά, ένα μεγάλο ψαράδιό είχε πέσει επάνω του και τό είχε ξεκολλήσει στην πρόψη. Μια άλλη φορά πάλι είχε σχεδόν βυθιστεί στη Νέα Γη να είχε ανέλκοσσει κατόπιν. Μια άλλη φορά, τέλοσ, παρακάθ είχε έκαρχει σ' αυτό μέσα στό λιμάν ή της Χάβρης, ή όποια όμως δέν τού προσέξιντε και μεγάλος ζήμιες.

Έξότος όμως όλων αυτών, είχε και μια περιπέτεια πολύ κομική, ή όποια είχε γελοιοποιήσει και ορεζιλέφιντε τό δυστυχημένο αυτό ύπεροκεάνειο. Κατά τό 1877, είχαν έγκαταστήσει στό κατάστρωμά του ένα σύστημα άπορροφητών άπληθών να' ό πλοίαρχός του είχε την έμπνευσι να τις βάλλει σ' ένα ταξείδι του να λειτουργήσουν για να μάθουν έτσι ό άνδρες του πώς έτρέπε να τις χειρίζονται, σε περίπτωση κινδύνου. "Η δοκιμή άρχισε πράγματι, αλλά έπειτ' από μερικά λεπτά, μερικά ναύτες έτρεξαν περιτρώτοι να' ειδοποίησαν τόν πλοίαρχο, ότι τό κύτος είχε άρχισι να πλημμυρίζει, άγνωστον γιατί, από νερό.

—Δέν είνε τίποτε, παιδιά! απάντησε ό πλοίαρχος. Τρομπάρετε! Τρομπάρετε!...

Οι ναύτες ξεθεώθηκαν στό τρομπάρωμα, μα σε λίγο ό άταίμηξ καπιτάνος είχε μ' άγνοια πώς τό κύτος είχε ξεχειλίσει άτ' τό νερό. Τότε, πανικόβλητος, διέταξε τούς έπιβάτες και τό πλήρωμα να μπουν στις βάρκες και να εγκαταλείνουν τό ύπεροκεάνειο, τό όποιο έμενε έτσι άκωβήρητο στη διάθεση τών κυμάτων. "Έπειτ' από μερικάς ώρες, εν' άγγλικό φιλάνθρωπικό συνάντησε τό εγκαταλειμένο ύπεροκεάνειο. "Άμέσως ό κυβερνήτης τού έστειλε μερικάς ναύτες τον για να δούν περι τίνος έποικου. Οι ναύτες αυτοί ήταν πεπαιρωμένοι θαλάσσιον να' άμέσως άπετήληθησαν την τεραστία γάρφα τού Γάλλον πλοίαρχου, ό όποιος άπνι να χειριστή τις άντλίες έτσι που να βγάλουν άτ' τό καρδίά τά νερά, τις χρησιμοποίησε έντελώς αντίθετα και τό... πλημμύρισε!...

Τότε έδωσαν τις άντλίες να λειτουργήσουν κανονικά να' έτσι άδειασαν τό μωσθινό ύπεροκεάνειο άτ' τά νερά και τό έσωσαν. Τό μικρό αυτό λάθος τού πλοίαρχου έστοίχησε στην έταφεία 250.000 φράγκα ζήμιες, έκτός τού ότι από τότε λιγοστοί ταξείδιώτες άποράσιν να μπουν στην ε' Αμερική. Για τό λόγο μάλιστα αυτό, ό ιδιοκτήτης της, θέλοντας να τη λανσάρουν πάλι, μάζ έπρότειναν, από έξαιρετικά συμφέροντας όρους, να κάνουνε τό ταξείδι μας μ' αυτή. "Είσις δεχτήριμα και δέν μενίμαε καθόλου ύσικρασημένο...

Είχα ταξιδέψει ελάχιστα ως τότε να' ήμουν τρελλή άτ' τη χαρά μου με την ιδέα ότι σε λίγο θα δεινόχιστε τόν Όγκανο.

Στις 15 'Οκτωβρίου 1880, στις έξη τό πρωί, έμπηρα στην καρτίνα μου από ύπεροκεάνειο. "Ήταν άρεστά μεγάλη και στορμένη με ρέλις γκενά, με τ' άρχικά μου παντού. "Α! πόσο άρθονα ήσαν εκεί μέσα τό Σ. Μ.!!!

"Ενα μεγάλο μπουρνέζινο κρεβάτι, που λαμποκοπούσε, βρισκόταν στη γωνία, να' άρθονα λουλούδια διάγυρα.

Πλάι, ήταν μια καρτίνα πολύ άνετη για την οικονομία μου κ. Γκεράο και πού λέγα, μια άλλη για την κωμωδία μου και τό σέξινγό της. Τό ύπόλοιπο τού προσωπικού βρισκόταν στην άλλη άκρη τού πλοίου.

"Ο οίκανός ήταν θολός, ή θάλασσα γκενά να' άπεριγρήγη...

"Όταν άνοισα τό σφύριγμα της άναχω-

μιά φορά έξο. "Έπειτα όμως ή γαλήνη μου ξαναγύρησε να' ή θέλησι μου νίχσε τόν άνεξήγητο πόνο μου...

Την τεταρτή μέρα σηκώθηκα κατά τις έφτά τό πρωί και βγήκα στη γέφυρα για να πάρω λίγο αέρα.

Καθώς έξοβα βόλπτες, είδα μια κυρία ντυμένη στα κατάμαυρα, με την όδύνη ζωγαρισμένη στο πρόσωπό της, ή όποια περπατούσε έπίσης. "Η θάλασσα φωνόταν βροντή και δέν είχε κανένα ώρισμένο χρομα. "Έξαφνα, ένα μαυιωμένο κίμα ξέπιασε επάνω στη γέφυρα με τόση δύναμη, ώστε άναποδογύρησε τόσο έμένα, όσο και την άγνωστη κυρία με τά μαύρα. "Εγώ ειτρώως πάστρα με τό γέρο άτ' τό πόδι ενός πάργου, μα ή φτωχ, κυρία παρασύθη πρός τά έμπρός. "Ανασηκώθηκα άμέσως μ' ένα λήθημα να' έφτασα έγκαιρός, ώστε προστάσα να' έπιασα την άγνωστη κυρία άτ' τό φορέμα της. Βοηθούμενη δε από την καρμάρια μου να' από ένα ναύτη, την σηκωρήσαμε τη στιγμή άρξιδός που θα έπερτε με τό κεφάλι πρός τά κάτω σε μια σιδερένια σκάλα και θα σκοτωνόταν.

Τρασημένη και χλωμή, ή άγνωστη αυτή κυρία μ' ευχαρίστησε με φωνή τόσο γλυκαιά και τόσο μακρινή, ώστε ή καρδιά μου άρχισε να χτυπάει δυνατά από συγκίνηση.

—Θα σκοτανόσαστε, κυρία, σ' αυτή τη φραγή σκάλα, της είπα.

—Ναι, υοφ άπάντησε μ' ένα στενωχιά γεμάτο παρίοντο. "Ο Θεός δέν θέλιντε δυστυχώς να πεθάνω...

"Έπειτα, κιντώζοντας με στα μάτια, με ρώτησε:

—Είστε ή κυρία "Εσολερ;

—"Όχι, κυρία, της απάντησα. "Ονομαζόμα Σάρα Μπερνάρ.

"Άμέσως ή άγνωστη κυρία χλωμάσε, τραβήχτηκε πίσω και μου ψιθύρισε με φωνή γεμάτη όδύνη:

—Είμαι ή χίρα Λίνκολν.

Τότε να' έγω τραβήχτηκα πίσω. "Ενας μεγάλος πόνος μου έσφιξε την καρδιά, γιατί άκαλογίστηκα πώς είχα προσφέρει τό δυστυχημένη αυτή γυναικα τη μόνη ύπηρεσία που δέν της χρειαζόταν: να τη σώσω άτ' τό θάνατο. "Ο σέξινγός της, ό μέγας Πρόεδρος τών 'Ηνωμένων Πολιτειών, "Αβραμ Λίνκολν, είχε διοικονηθεί πρό όλίγου καιρού από τόν ήθσοπό Μπρόκ και να πού τώρα έγω, μια άλλη ήθσοπός, την είχα έμπόσει να πει να βρη τόν προσφύλι της νεκρό στον άλλο κόσμο. Ξαναγύρησα στην καρτίνα μου και έμενα κλεισμένη σ' αυτή δυό όλόκληρες ήμέρες, γιατί δέν είχα τό θάρρος να συναντησω πάλι αυτή την πονεμένη γυναικα με την τόσο υπαλαθητική φυσιογνωμία, στην όποια άσφαλώς δέν θα τολμούσα να ξαναμλήσω.

Στις 22 'Οκτωβρίου μια τρομερή χιονοθύελλα μάζ βήρησε στό δρόμο μας. Για να μη χάσω μάλιστα τό μοναδικό αυτό θέαμα, ό πλοίαρχος Ζουλά με προσκάλεσε στη γέφυρά του να' από κει είδα τόν οίκανο και τη θάλασσα κατώμαυρους, ενώ τό καρδίά με έπλεε άνάμεσα τούς πύλλιντο. Δέν βίλαμα τίποτε σε άπόσταση δεκα μέτρων προστάμας. Τό παγωμένο χίμα, καθώς στροβιλιζόταν μέσα στο διαβολέμένο άνεμο, προκαλούσε έναν άπράστατο θόρυθο.

"Η χιονοθύελλα αυτή έξικολοήθησε με την ίδια ένταση ως τό τέλος τού ταξείδιού μας.

Στις 27 'Οκτωβρίου, στις 6 1/2 τό πρωί, ένα βρισκόμουν άκάμα στο κρεβάτι μου και κοιμώμουν, μπηκε στην καρτίνα μου ή κ. Γκεράο, ή όποια, άφρη μ' έξέπληνησε, μου άνήγγειλε πώς είχαμε φτάσει στην Νέα 'Υόρκη. Στην άκρη δέν θέληρα να τό πιστένω, μα, καταλαβαίνοντας πώς τό πλοίο είχε σταματήσει, πήδησα άτ' τό κρεβάτι μου και πρβάλα τό κεφάλι μου άτ' τό φρενοστήρι της καρτίνας μου.

Είδα τότε τόν ποταμό Κοιτόδον παγωμένο και μερικάς ανθρώπους που τόν έσωσαν με σκελιάρνα, για να' άνοίξουν φεραμα από πλοίο μας.

"Η άπροσδόκητη αυτή άφραξί μας με πλημμύρισε από χαρά. Ληλαμένησα άμέσως όλη την πλήξη που είχα νούσει κατά τη διάρκεια τού ταξείδιού μου να' άρχισα να



ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ



(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
ΜΕΣΩΣ ὁ Ζάν ντὲ Παργαγιάν ἀπομύκωνε μὲ μερικὸν γερούς διαξιοματικὸν τὸν ἐπὶ κεφαλῆς τὸν ἱππέον ἀξιοματικὸν καὶ κατόπιν λήθηος, μὲ τὸ σταθὶ στὸ χέρι, πίσω ἀπ' τὸ πρόχειρο ὄχημα, στὸ ὁποῖο βρισκόταν ὁ πατέρας του.

Ἔτσι, πατέρας καὶ γιὸς, ἦσαν τώρα μέσα στὸ μίσηστο μικροσκοπικὸ φρουριό τους, τὸ ὁποῖο ὅμως δὲν θὰ μεταρῶσε νὰ τοὺς προνοιάξῃ περισσότερο ἀπὸ τὴν ἄλλω δὲν πέντε λεπτά.

Ἀμέσως κατόπιν ἄρχισαν ἐναντίον τὸν ἐπανεπιλημμένους ἔσφαξιμοὺς ἐκ μέρους τὸν ἱππέον, οἱ ὁποῖοι ἐπετίθεντο μὲ ὄρη, μὰ ἀποσοχοροῦσαν πάντα μὲ ἔρημια.

Ἐρχαν πέσει κίβλους τέσσερες ἀπ' αὐτοὺς, γιὰ τοὺς Παργαγιάν δὲν ἐχώριζαν κἀπάντα. Κάθε ξιφιστὸς τὸν ἐπέφερε τραῦμα, καὶ τραῦμα θανατηφόρο μάλιστα.

— Κατέβηκε ἀπ' τ' ἄλογά σας! διέταξε τότε τοὺς ἄνδρες τοῦ ὀξιοματικὸς τῆς φρουρᾶς.

Ἀμέσως οἱ δόδεκα ἱπτεῖς ἐξακολουθῆσαν καὶ λήθησαν στὴ γῆ. Στὸ μεταξύ αὐτοῖ, οἱ ἄνθρωποι τοῦ δοικοῦ ντ' Ἀνζού ἔχουν ἐκμανεῖ καὶ φώναξαν :

— Πρέπει νὰ τοὺς μισοῦμε ζωντανούς!
— Θὰ παραδοθῆτε ἀπ' αὐτοὺς, γιὰ ἢ ὄχι; φώναξε γιὰ τὴν τελευταία φορὰ στὸς Παργαγιάν ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν ἱππέον ἄξιοματικὸς.

Οἱ δύο Παργαγιάν, ἀντὶ ἀναντήσεως, κούνησαν τὸ κεφάλι τοὺς ἀρνητικά.

Τότε ὁ ἀξιοματικὸς διέταξε :

— Ἐπίνοι τους!..

Οἱ ἄνδρες τὸν ὤρμησαν. Ἀλλὰ τὰ ξίφη τὸν Παργαγιάν ἄσπρησαν ἐναντί, ἔδωσαν δεξιά καὶ ἀριστερά μερικὰ χτυπήματα καὶ ἔξελκσαν ἀκόμα καταγῆς τέσσερους ἄνδρες. Τὸ ἀπόσπασμα ἀναγκάστηκε τότε νὰ ὑποχωρήσῃ καὶ πάλι. Ἀλλὰ καὶ οἱ δύο ἦρωες ἔπλεσαν καὶ αὐτοὶ στὸ αἶμα, ἦσαν κατακληγόμενοι ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια.

— Χαῖρε, ἱπτότα! εἶπε σὲ μὴ στιγμή ὁ γέρο τυχοδιωκτὴς στὸ γιὸ του, γονατίζοντας.

— Χαῖρε, πατέρα! φώναξε καὶ ὁ γιὸς, ἀκουμπώντας στὴν πόρτα ὅπου ἦταν πίσω του, γιὰ νὰ μὴν πέσῃ.

Ἐν ὄνοματι τοῦ βασιλέως, παραδοθῆτε καὶ δὲν θὰ κἀθετε τίποτε γιὰ τὴν ἀντίστασίν σας! φώναξε ὁ ἀξιοματικὸς μὲ σιγὴν ἦχη, πού δὲν μεταρῶσε νὰ τὴν κινήσῃ. Ὁ ἠρωϊκὸς τὸν Παργαγιάν τὸν εἶχε κατακλιῆξει.

— Εὐχαριστῶ, κύριε! τοῦ ἀπάντησε ὁ ἱπτότης μὲ ἀγέφυρη εὐγένεια. Πειθαίοντας, μονάχα πρὸς ἐοῦς ἀπεκθίνω τὸ λόγο, γιὰτὶ μόνον ἐοῦς εἶστε ἄξιος νὰ μιλάτε μὲ τιμῆος ἀνθρώπους....

Ὁ ἀξιοματικὸς σήκωσε τοὺς ὄμους του καὶ διέταξε τοὺς ἄνδρες του :

— Ρίξτε κάτω πρώτα αὐτὰ τὰ ἐμπόδια!

Οἱ ἄνδρες τὸν ὤρμησαν νὰ ἐκτελοῦσαν τὴν διαταγὴν του καὶ σὲ λίγο ὁ ἕλλιος προμαχῶνας τὸν Παργαγιάν σοφιστάριζε κάτω μὲ πάταγο.

κίονα τὴν τοιαύτητα μου.

Τὴν ἴδια στιγμή ὁ ἡμπεροσφόριος κ. Ζάρφρετ μίτηξε βιαστικὸς στὸ κωμαριὸν μου καὶ μοῦ εἶπε :

— Κυρία, σὰς ἱκετεύω νὰ βιασθῆτε, γιὰτὶ πολλὰ βαπορόσαα μὲ γυλιμένες σημάδες, γεμάτα κόσμου, διπλάρωσαν τὸ δικό μας. Ἐρχονται νὰ σὰς χαιρετήσουν...

Ὅταν ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα, βρέθηκα στὸ κατάστημα, ἀνάμεσα σ' ἕνα πλήθος ἄγνωστο, σιωπηρὸ, κολοβόλο, μὰ καὶ πολὺ περιέργου, τὰ ἔρχαται κίονα ν' ἀναγκάσθω νὰ καταρῶμαι μὲς' στὸ σαλόνι.

Τὴ στιγμή πού περνοῦσα τὸ κατώφλι του, ἀκούσα ν' ἀντηρῆ ἡ ἐλασσιολώπασσα καὶ συγχρόνως εἶδα τὸν πρόξενον τῆς Γαλλίας νὰ μὲ πλησιάζῃ καὶ ν' ἀπευθίνη ἐν θεοῦ λογιδίω.

Κατόπιν ἤθεσε ἡ σεαὶ τὸν Ἀμερικανὸν δημοσιογράφον, μὰ τὴν συνέχεια θὰ τὴ διηγηθῶμε στὸ προσεχὲς φύλλο.

— Τελείωσε παύ! φώναξε ὁ Παργαγιάν πατέρας μὲ ἀπόγνωσι.

— Χαῖρε Λουίζα! φημίσεις ὁ γιὸς, κλείνοντας τὰ μάτια.

Ὅταν ὅμως τ' ἄνοιξε καὶ πάλι, εἶβαινε ἐκπαικτικὸς ἀπὸ μὴ ἡπινοβόλο καὶ παρήγορη δακτύλια πού παροῦσ ἀπὸ τὴν μετωπιά του. Τὰ ἀπειλημὰ ξίφη τὸν ἀντιπάλων τὸν πού ἀπέχον μὴς ἕνα δάκτυλο ἀπ' τὰ στήθη του, χαμῶσανε μὲ μιάς καὶ οἱ ἐπιδομοῖς ἀποσοχοροῦσαν κατακλιῆται, ἄλλη δεξιά, ἄλλη ἀριστερά. Ὑποχωροῦντας, ἄφαναν ἕνα ἐλεύθερο πέρασμα πού ἔφτανε μέχρι τοῦ Ἐρρίκου ντὲ Μονμορανού, ὁ ὁποῖος στεκόταν ἐπάνω στ' ἄλογο τοῦ σὴν ἀποκλιθόμενος, μὲ κίττωρο τὸ πρόσωπο.

Μέσ' ἀπ' τὸ στενὸ αὐτὸ πέρασμα, προχωροῦσε ἀργὰ καὶ μεγαλόπρεπα μὴ γυναῖκα πού φέρανε πένθος. Συγχρόνως στὸ κατώφλι τῆς πόρτας, μπερὸς στὴν ὁποία ἔρπονταν ἀπὸ ὄλιγον ὁ πρόχειρος προμαχῶνας τὸν Παργαγιάν, εἶχε φανεῖ μὴ νέα ἀνεκτετῆς καλλοσύνης, πού τὸ βλέμμα τῆς ἔπευτε γεμάτο θαυμασῶ πάνω στὸν ἱπτότη.

— Λουίζα! τῆς φημίσεις ὁ Ζάν ντὲ Παργαγιάν, γονατίζοντας μπερὸς στὸ αἰματοῦρητο κατώφλι.

Αὐτὸ δέκαμι κούνησαν τότε ἀπ' τὰ μάτια τοῦ χαριτωμένου ἐκείνου πλάσματος.

— Ὑψιστε Θεέ! ξαναφημίσεις ὁ νέος. Πειθαίον εὐχαριστημένους, γιὰτὶ μ' ἀγατάς...

Κι' ἀμέσως σοφιστάριζε κάτω λαποθημῆμενος, ἐνὸ ὁ πατέρας τοῦ ἐφέλλεζε :

— Ἄ, εἶνε ἡ Λουίζα, ἡ μικρὴ Λουίζα! Δὲν ἔπιναμα καθόλου γιὰτὶ πειθαίον μπερὸς σ' ἕνα τόσο θελκτικὸ θέαμα...

Ἡ μαυροπιμένη κίονα πούχε παρουσιαστικὴ τόσο ξαυρηκά, ἦταν ἡ Ἀνναπέλλα ντὲ Πιέν. Μόλις ὁ Ἐρρίκος ντὲ Μονμορανού τὴν ἀντίκρινε, χλωμάσε.

Ἡ ὄρατα ἐκείνη γυναῖκα εἶχε τέτοιο βάδισμα, τέτοιο μεγαλεῖο, τέτοιο θέλγητρο στὸ παρῶσμά της, ὥστε ἡ ἐκτέλεξ πού εἶχε καταλάβει τοὺς πάντας στὴν ἀρχή, μὰ μεταβίβηθ ἰε θαυμασῶ. Ὅλοι ἐμάνταναν παύ πὼς ἐπρόκειτο νὰ ἐπακοῦθησθῃ κατὰ τὸ ἀνέλεστο καὶ τὸ ξαυρημάτο.

Ὁ Ἐρρίκος Μονμορανού εἶχε μείνει ἀκίνητος σὴν μάρμαρο καὶ ἔβλεπε τὴν Ἀνναπέλλα νὰ τὸν πλησιάζῃ σὴν μέσα σὲ κανένα ὄνειρο. Ἦταν τὸση ἡ κατάπληξί του καὶ ἡ ἀμυχανία του, ὥστε δὲν αἰσθανόταν παύ γι' αὐτὴν οὔτε ἀγάπη, οὔτε ὀργή, οὔτε ζηλοτιμία.

— Ἐξοχώτατε, τοῦ εἶπε ἡ Ἀνναπέλλα ντὲ Πιέν, τοὺς δύο αὐτοὺς ἀνθρώπους πού θέλετε νὰ σκοτώσετε, τοὺς παίρνω ὑπὸ τὴν προστασία μου. Εἶνε δικοὶ μου. Ὁ ἕνας μοῦ ξαναφέρει τὴν κόρη μου ὅταν μοῦ τὴν ἀπαξῶσαν ἄλλοτε καὶ ὁ ἄλλος εἶν' ὁ γιὸς του. Καὶ τώρα σὰς ρωτῶ : Νομῖσετε πὼς εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐξηγήσω στὸς παρῶσμένους πὼς εἶν' ἐγνώμοσθῃ τοὺς ὀρεῖλοι; Θέλετε νὰ

μὴλώσω ;... Θέλετε ;...
Καί, λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, ἡ Ἀνναπέλλα εἶδειζε μὲ τὸ χέρι τῆς τοὺς φρουροὺς, τοὺς αἰλουῦς καὶ τὸ κατὰπλετο πλῆθος.

Ὁ στρατάρχης ἀναστήθηκε. Περιέμερε γιὰ μὴ στιγμή γύρω του τὸ φοβερὸ καὶ ἄγριο βλέμμα του καὶ ἔπειτα τὸ διήθησε πάλι στὴν Ἀνναπέλλα.

Μπερὸς ὅμως στὴν καθαρή καὶ ἀφοθὴ ματιὰ τῆς γυναῖκας ἐκείνης, εἶδειζε πὼς ἠτηθήκαε. Ἡ ἦτα του ὅμως ἦταν φανομενική, γιὰτὶ ἀμέσως ἕνα ἀπαισιο χαμῶγελο ἄνησε στὰ πηλιδῶνά του χεῖλη. Σκέφτηκε γιὰ λίγο καὶ ἀπάντησε μὲ φωνὴ βραχνή καὶ ὑπόσωση :

— Οἱ δύο αὐτοὶ ἄνθρωποι εἶνε δικοὶ σας. Μπορεῖτε νὰ τοὺς πάρετε, κυρία....

Ἡ Ἀνναπέλλα ντὲ Πιέν γύρισε τότε πρὸς τὸν ἀξιοματικὸν τῆς φρουρᾶς καὶ τὸν ρώτησε :

— Κύριε, ἐκτελεῖτε ὑπερησια ;

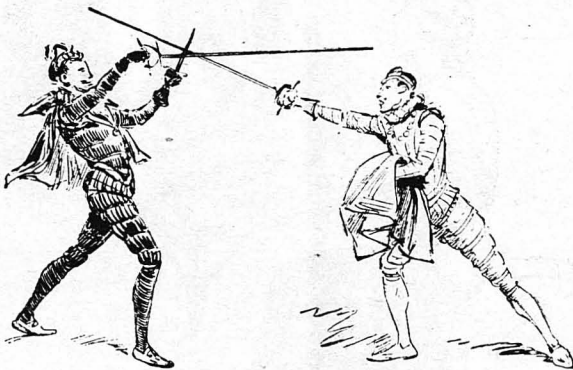
— Διαταγὴ τοῦ βασιλέως, κυρία. Ἐχω διαταγὴ νὰ πᾶσω τοὺς δύο αὐτοὺς κυρίους...

— Κύριε, ἐξακολούθησε ἡ θαυραλέα γυναῖκα, ὀνομάζομαι Ἀνναπέλλα, κόμισσα ντὲ Πιέν, δοῦσασα ντὲ Μονμορανού....

Στὰ λόγια αὐτὰ, ὁ ἀξιοματικὸς ὑποκλιῆθηκε καὶ ἡ Ἀνναπέλλα συνέχισε ἔπειτα μὲ σταθερὴ φωνή :

— Σὰς ἐγγνώμαι λαλῶν ἐγὼ γι' αὐτοὺς τοὺς δύο κυρίους. Νομῖσω, ὅτι ὁ λόγος μου σὰς εἶνε ἀριστὸς, κύριε λοχαγέ....

(Ἀκολουθεῖ)



Ὁ Ζάν ντὲ Παργαγιάν ἀπομάκρυνε μὲ μερικὸν γερούς διαξιοματικὸν τὸν ἐπὶ κεφαλῆς τὸν ἱππέον ἀξιοματικὸν...